

[Lundberg.]

Det er det Standpunkt, vi dengang gav Udtryk for, og paa det staar vi endnu.

Nu er da Spørgsmaalet, om vi befinder os i en saadan ganske ekstraordinær Situation, hvor en Regering, selvfølgelig paa eget Ansvar, maa tage sin Stilling, og den socialdemokratiske Rigsdagsgruppe mener, at heri har den højtærede Statsminister Ret; en saadan Situation befinder vi os i. Det er ikke blot et Spørgsmaal i Almindelighed om Ret til Arbejdskampe, men det er et Spørgsmaal om Landets vitaleste Interesser, det er et Spørgsmaal, som ikke alene skal afgøres, men som skal afgøres nu, og hvor det kan dreje sig om Dage, da det er for sent at træffe nogen Beslutning.

Vi hævder altsaa, at der ikke herved ændres i vor principielle Stilling til Spørgsmaalet om tvungen Voldgift i Arbejdsstridigheder, og jeg kan yderligere tilføje, at i det Udvalg, der for ikke saa længe siden var nedsat til at forelægge Udkast til ny Forligsmandslov, var der fuld Enighed mellem Arbejdsgivernes Repræsentanter og De samvirkende Fagforbunds Repræsentanter om, at man ikke under nogen Form ønskede permanent Voldgift til Løsning af Arbejdskonflikter. Jeg skal ogsaa henvise til, at i Norge, hvor paa et vist Tidspunkt baade Arbejderne, endda de, der stod paa den kommunistiske Fløj — selv om ikke Navnet dengang var det samme —, og Arbejdsgiverne stemte for tvungen Voldgift, maatte man senere forlade den.

Men vi mener, at dette Lovforslag udelukkende maa ses paa Baggrund af den abnorme Situation, som hele Verden befinder sig i paa det erhvervspolitiske Omraade. Det drejer sig her om Opretholdelsen af vore Eksporterhverv, først og fremmest af vor Landbrugseksport, uden hvilken — det behøver vi jo ikke at skjule — Danmark ikke kan eksistere i Øjeblikket. Hvorledes Forholdene kan udvikle sig i Fremtiden, derom ved ingen noget; men i hvert Fald er enhver klar over, at i dette Øjeblik er vor Landbrugseksport af mere end vital Interesse for hele Landets Eksistens, i hvert Fald hvis man skal tænke sig blot nogenlunde at opretholde de økonomiske Tilstande, vi har i Danmark for Tiden.

Vi mener, at hele dette Spørgsmaal om vore Eksportmuligheder i dette Øjeblik er et saa sensibelt Omraade, at det vil kunne faa skæbnesvangre Følger, langt ud i Fremtiden maaske, hvis ikke vi i dette Øjeblik ser bort fra, hvad vi under normale Forhold mener det principielt rigtigt at gøre. Der kan ske Ting, der kan faa saa-

danne Følger, at selv om vi vaagnede op til Erkendelse efter en Maanedes Tids Forløb, vilde det overhovedet være for sent at rette paa disse Fejl.

Vi har ikke Lov til at se bort fra, at Krigen gaar sin Gang paa det erhvervspolitiske Omraade, at mange er ude efter vore Markeder, og det er vor Pligt at fastholde disse med alle Midler. Vi hævder, at vi befinder os i en Tvangssituation, at vi i det hele taget slet ikke har noget Valg, at der slet ikke er Spørgsmaal om, hvorvidt vi kan se denne Situation udvikle sig eller ikke. Enhver vil ogsaa være klar over, at en Fortsættelse af denne Konflikt kan faa Indflydelse paa hele vor valutamæssige Stilling i de kommende Dage, medføre Uro paa Pengemarkedet, Nedgang i vor Valuta, Mangel paa Midler til at hjemføre Raastoffer til Industrien og sandsynligvis en deraf følgende mægtig Prisstigning paa alle Omraader, som ikke mindst vilde være en uretfærdig Handling over for de mange Tusinder, som har vedtaget at forny deres Overenskomster for et Aar med de gældende Lønninger.

Jeg mener egentlig ikke, der er Anledning til at holde nogen større Tale ved denne Lejlighed. Jeg føler mig overbevist om, at hvert eneste Medlem af dette høje Ting er klar over den Fare, der er til Stede, og jeg føler mig overbevist om, at inden der er gaaet mange Timer, vil ogsaa et meget meget stort Flertal have omsat dette Standpunkt i fornuftig Handling. Vi kan fra den socialdemokratiske Rigsdagsgruppes Side godkende og tiltræde de Bemærkninger og den Begrundelse, som Statsministeren har givet for Lovforslaget, og vi ønsker, at det hurtigst muligt maa blive ophøjet til Lov.

Brorsen: Vi lever i Tider, hvor vi hurtigt, ogsaa her i Rigsdagen, kan komme til at staa over for, hvad man kalder en ekstraordinær Situation, og det er temmelig sikkert saaledes, at de fleste af os — det gælder maaske os alle —, da vi gik hjemmefra i Morges, ikke tænkte paa, at vi allerede i Dag skulde staa over for et Lovforslag som det, der her er fremsat af Statsministeren, et Lovforslag, hvis Skæbne, enten man saa vil vedtage det, forkaste det eller ændre ved det, skal afgøres i Løbet af Eftermiddagen eller Aftenen, senest vel i Morgen Formiddag.

Vi ved jo, hvad Aarsagen er til, at Statsministeren har fremsat dette Lovforslag. Det er Slagterikonflikten, som nu har staaet paa i nogle Dage. Statsministeren, der, i alt Fald efter hvad der stod i Aviserne for-